

PRAMEN

MESAČNÍK MICHALOVSKÉJ PRAVOSLÁVNEJ EPARCHIE

JÚL 2007

ČÍSLO 7

ROČNÍK 5

CENA 8 Sk

ČO ROBÍ PRAVOSLÁVNEHO K RESTĀNA, KRESTĀNOM

Keď uvidíme kdekoľvek na svete sv. Kríž, vieme, že tam bývajú a žijú kresťania, že tam bola už skôr či neskôr, kresťanská misia. Ak k nám niekto príde a pozdraví - Pán Boh pomáhaj! - vieme, že ten človek je kresťan. Ak pozdraví - Sláva Isusu Christu! Christos vozkrese! Christos raždajetsja! - už vieme, že je to pravoslávny veriaci. Jeho pozdrav vypovedal o ňom. Ale nestačilo by len, aby sme mali kríže na chrámoch, v domoch, pri cestách a v autách. Nestačilo by len, aby sme sa kresťanský pozdravovali, ale musíme aj milovať Boha a svojich blízkych, ba aj našich nepriateľov. Keď tak budeme jednať, konať a žiť, tak to bude svedectvo toho, že sme pochopili evanjelium Isusa Christa, že aj podľa slov Isusa Christa žijeme, jednáme a správame sa. Nebolo by správne a dobré, aby sme sa v živote správali ako Izraelitania, ktorí milovali len svojich ľudí - Izraelitánov, ale Samaritánov a pohanov už nemilovali.. To by bolo asi tak, ako keby my sme dnes nemilovali protestantov, katolíkov a nekresťanov, ktorých je na svete viac ako kresťanov.

Treba si nám uvedomiť, že každý človek je vzácny, lebo je dieťa Božie a každý je stvorený na obraz a podobenstvo Božie. Každý človek patrí do veľkej celosvetovej rodiny, tak ako my do tej svojej, k svojmu príbuzenstvu.

Nestačí, aby sme iba stávali kríže, budovali chrámy, pozdravovali sa kresťanským pozdravom, mali lásku k Bohu, ale musíme milovať aj svojich blízkych, každého človeka, a aj svojich nepriateľov. My kresťania, musíme byť viac než pohania, musíme navyše dávať, od nás sa viacej vyžaduje. Čítajte, čo hovorí Isus Christos vo sv. Evanjeliu: „Ale vám, ktorí ma počúvate, hovorím: Milujte svojich nepriateľov, robte dobre tým, čo vás nenávidia, žehnajte tým, čo vás preklínajú, a modlite sa za tých, čo vás potupujú! Tomu, kto ťa udrie po líci, nastav aj druhú. A tomu, kto ti berie plášť, neodopri ani šaty. Každému, kto ťa prosí, daj, a ak ti niekto niečo vezme, nežiadaj to späť. Ako chcete, aby ľudia robili vám, tak robte aj vy im! Ak milujete tých, čo vás milujú., Ak robíte dobre tým, čo vám dobre robia, akúže máte zásluhu? Ved' to isté robia aj hriešnici. Ak požičiavate tým, od ktorých to dúfate dostať naspäť, akúže máte zásluhu? Ved' aj hriešnici požičiavajú hriešnikom, aby dostali naspäť to isté.

Ale milujte svojich nepriateľov, dobre robíte, požičiavajte a nič za to nečakajte! Tak bude vaša odmena veľká a budete synmi Najvyššieho, lebo On je dobrý aj k nevďačným a zlým. Bud'te milosrdní, ako je milosrdný váš Otec! Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám. Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám.“

Toto je pre nás veľká lekcija a poučenie a to nepotrebuje žiadny podrobný komentár a vysvetlenie. To chce len, aby sme to plnili, tak žili, a tak sa aj správali. Každý človek je veľmi vzácny, lebo každý je stvorený na obraz a podobenstvo Božie. Aj v našich nepriateľoch, v ich zlobe, nenávisti a hneve, musíme vidieť vzácného človeka, ktorý je nemocný, keď sa hnevá. Treba vidieť jeho dušu, obraz a podobenstvo Božie, lebo aj na neho čaká Boh, aby sa obrátil, lebo Boh chce, aby sa každý obrátil. Boh miluje všetkých a pre všetkých ľudí pripravil miesto v nebeských príbytkoch. Nielen pre niektorých a pre niekoľkých, ale pre všetkých a všetkých chce spasit', lebo na každom mu záleží. Preto aj pravoslávny veriaci musí milovať všetkých a každého. Svojou láskou má získavať pre kráľovstvo Božie a do večného života už tu na zemi. Pravoslávneho kresťana, kresťanom robí jeho láska k Bohu, k svojim blízkym a k nepriateľom.

prot. ThDr. Štefan Horkaj

VIERU ICH NAPODOBŇUJTE (ŽID 13,7)

Z Božej vôle, každá krajina, každý národ, či dokonca aj mestá, majú vo svojej histórii svojho osvietiteľa. Hospodin Boh povolával spomedzi ľudu Svojich vyvolených, cez ktorých osvecoval svetlom viery Svoj národ.

Rím oslavuje Petra a Pavla, skrze ktorých uveril v Isusa Christa, Syna Božieho; Ázia, Eféz a Patmos oslavujú apoštola Jána Bohoslova; India - Tomáša; Egypt - Marka; každá krajina, mesto, národ si ctia a oslavujú tých, ktorí ich viedli a naučili kresťanskej viere.

Svätý apoštol Pavol nám hovorí: „Spomínajte na svojich vodcov, ktorí vám zvestovali Slovo Božie, ... a napodobňujte ich vieru“ (Žid 13,7). Majúc na pamäti slová svätého Pavla, aj my slávime a pripomíname si apoštolov viery v našich zemiach, svätých bratov Cyrila a Metoda, ich učeníkov, sv. knieža Rastislava, či sväté apoštolom rovné kyjevské kniežatá Oľgu a Vladimíra, ktorých požehnaná práca šírenia Christovej viery je úzko spojená aj s našim územím.

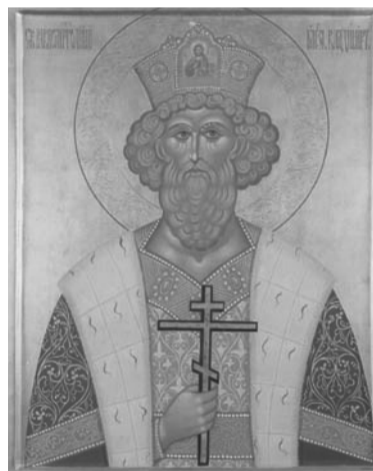
Milostivý Hospodin Boh si vybral knieža Vladimíra a vliadol do jeho srdca múdrosť, cez ktorú odkryl klamstvo pohanského pohlúdenia a našiel Jediného Boha, Stvoriteľa všetkého viditeľného i neviditeľného. Zahorel túžbou stať sa kresťanom a obrátiť celú svoju krajinu ku kresťanskej viere. Blahoslavením Boha, ktorý miluje každého človeka sa to aj splnilo. Vstúpia do svätého, očistného kúpeľa, Tajiny Krstu sa zrodil z Ducha a vody nový Vladimír a aj celý svoj národ priviedol, aby sa pokrstil v mene Otca i Syna i Svätého Ducha. Od toho času Ruské zeme slávia Christa spolu s Otcem a Svätým Duchom.

Aj tieto kraje osvietilo slnko Evanjelia., padli pohanské oltáre, povstávali cerkvi, kríže svietili nad mestami, pohanskí bôžkovia padli do prachu a svätí na svojich blahonosiacich ikonách prihovárili sa za svoj ľud., začala

sa prinášať nekrvavá Žertva a ľubezná vôňa kadidla znášala sa k Hospodu Bohu.

Knieža Vladimír nie je iba historická postava. Práve v ňom, ako v zrkadle, aj my ľudia dneška môžeme vidieť samých seba, s našimi túžbami, úspechmi, ale aj našimi pádmami. Hospodin Boh vybral práve takého človeka, aby bol v ňom v plnosti zjavený zázrak, ktorý robí s ľuďmi pravá svätá viera.

Čo dala kresťanská viera kniežat'u Vladimírovi, jeho zemi, našim krajom? Z hriešneho a zhýralého Vladimíra sa stal človek bohobojný.

Jeho obrátenie ku Christovi nebolo plytké, ale intímne, hlboké. Premena jeho charakteru, jeho rozchod s hriešnym životom boli viditeľné. „Našiel si drahocenný kameň, Christa, Ktorý ťa vybral ako druhého Pavla, zmyjúc vo svätej kúpeľi duchovnú aj telesnú slepotu“, takými slovami Cirkev oslavuje tajomstvo Vladimírovho spojenia sa s Hospodinom Isusom Christom.

Svätá viera zmenila Vladimíra, pomohla mu počuť slovo Hospodina, ktoré kráľovi Nabuchodonozorovi zvestoval prorok Daniel a počujúc to slovo rozhodol sa aj Vladimír zmeniť svoj život: „Príjmi, kráľu, moju radu: Zameň svoje hriechy za spravodlivosť a svoje nepravosti za milosrdenstvo k biednym (Dan 4,24). Jeho milosrdenstvo voči ľuďom a šírenie Christovej viery z Vladimíra urobili služobníka Hospodi-

novho. „Kto obráti hriešnika z jeho bludnej cesty, zachráni dušu od smrti a zakryje množstvo hriechov“ (Jak 5,20). A tak, ak Boh dáva také prisľúbenie za obrátenie jedného hriešnika, akú blaženosť potom prijal sv. knieža Vladimír?! Ved' nie len on sám sa obrátil ku Christovi, ale ako vládca sa staral, aby aj jeho ľud sa privinul k jedinému pravému Bohu. Kresťanská viera očistila národ od modlárskeho pohlúdenia, zmenila morálne hodnoty, položila základy našej kultúry, vnesla do našich národov, našich rodín princípy humánosti., tá viera, ktorá stáročia prinášala dôstojné plody ducha - viera, ktorú nám daroval Hospodin Isus Christos cez misiu svätých slovanských apoštolov Cyrila a Metoda, ich žiakov a v krajoch Kyjevskej Rusi cez sv. apoštolom rovné knieža Vladimíra.

Majúc pred očami týchto veľkých apoštolov Christovej viery, je treba sa aj nám zastaviť nad tým, čo pre nás znamená pravoslávna viera., postaviť sa na jej ochranu a rozhodnúť sa žiť podľa Božieho slova. Vyžaduje to síce veľkú námahu a úsilie, ale S NAMI BOH, Ktorý nám daroval tento dar viery, a Ktorý nám aj pomôže vzrastať s Christom a v Christovi.

Aby sme mohli brániť, uchovať vieru, nestačí vedieť o kresťanstve, lebo skutočným kresťanom je ten, kto k poznaniu o viere, o Bohu, o Cirkvi, priloží skutočný, pravdivý kresťanský život.

Prosme Milostivého Hospodina Boha, ktorý osvecuje každého človeka, aby modlitbami svätých našich apoštolov - Cyrila a Metoda, sv. Rastislava a sv. kniežat'a Vladimíra Kyjevského, posilnil našu vieru, pomohol nám bojovať s hriechom, vášňami a stať sa dobrými deťmi Christovej Cirkvi a dedičmi večného života.

diakon Dušan Tomko

V tomto čísle si ešte prečítate

Príbehy, ktoré písal sám život	str. 2.
O sviatku Uloženia rúcha Presvätej Bohorodičky v Blachernách	str. 2.
Svätý Prorok Eliáš	str. 2.
Príbeh o Sile viery	str. 3.
Zo života miestnej Cirkvi	str. 4.

ULOŽENIE RÚCHA PRESVÄTEJ BOHORODIČKY V BLACHERNE

Za vlády zbožného byzantského imperátora Leva Veľkého (457 - 474) žili v Konštantínopole dvaja zbožní ľudia, senátori, bratia Galvin a Kandid. Jedného dňa požiadali imperátora, aby im dovoľil odísť pokloniť sa do Jeruzalema svätým miestam. Keď prišli do Palestíny, najprv zašli do Galilei, kde chceli navštíviť Nazaret, uvidieť dom Presvätej Bohorodičky, v ktorom Ona po Zvestovaní a Zoslani Sv. Duchu počala nezvyčajným spôsobom Boha - Slova. Keď tam prišli, poklonili sa, bol už neskorý večer a tak zostali prenocovať v jednej blízkej dedinke. Božou prozreteľnosťou nocovali v dome jednej staršej slobodnej ženy, Židovky, ktorá žila čistým životom. Vo vnútri si všimli oddelenú izbu, v ktorej horelo množstvo sviec a všade bola nádherná vôňa kadidla (lebo tam bolo ukryté rúcho Presvätej Bohorodičky). Pri tej izbe ležalo nemalo nemocných. Keď to Galvin a Kandid uvideli, boli presvedčení, že sa tam konajú nejaké starozákonné obrady. Počas večere sa starenky pýtali, čo sa nachádza v tej zvláštnej izbe a prečo pri nej ležia chorí. Najprv žena mlčala o tom, čo skrýva, no o zázrakoch, ktoré sa tam dejú, už mlčať nemohla.

I povedala im: "Muži čestní! Hľa, všetci títo nemocní, ktorých tu vidíte ležať, očakávajú uzdravenie svojich nemocí; lebo na tomto mieste slepí prezrú, chromí opäť začínajú chodiť, posadnutí sú vyliečení, hluchí znova počujú, ústa němých opäť začínajú rozprávať a sú tu uzdravované všetky nevyliečiteľné choroby.

Keď to Galvin a Kandid počuli, neprestajne sa tejto ženy vypytovali akou príčinou má toto miesto takú blahodať a silu konať zázraky. No žena stále ešte nechcela povedať úplnú pravdu a tak povedala: "V našom židovskom rode sa zachováva tradícia, že na tomto mieste sa Boh zjavil niektorému z našich dávnych otcov a od toho času je toto miesto naplnené božskou blahodťou a dejú sa tu zázraky.

Vnímajúc slová ženy, ešte viac zahoreli vo svojom srdci spoznať pravdu, ako niekedy apoštol Lukáš a Kleofáš, ktorí hovorili: "Či nehořelo v nás srdce" (Lk 24,32) a povedali žene: "Zbožná žena! Zariekavame ťa Bohom Živým, povedz nám pravdu! Veď my sme práve kvôli takýmto veciam prešli takú ďalekú cestu až z Konštantínopolu, aby sme videli sväté miesta v Palestíne a priniesli tam naše modlitby Bohu. A keď vidíme, že sa v tvojom dome nachádza také sväté a zázračné miesto, chceme by sme o ňom vedieť podrobnejšie, akým spôsobom sa posvätilo a z akej príčiny sa na ňom konajú zázraky.

Vtedy žena z hlčky svojej duše povzdychla a vyroniac slzy povedala týmto mužom: "Znamenití muži! Je to Božie tajomstvo, ktoré do teraz nikomu nebolo známe a vy ma ho núťte teraz vypovedať? A tak ja verím, že ste ľudia zbožní a milujúci Boha, poviem vám o drahocennom tajomstve a nádejam sa, že to, čo budete počuť odo mňa si necháte len pre seba a nikomu to

nepoviete. Ochraňujem tu rúcho Tej, Ktorá porodila Christa Boha, Najčistejšej Panny Márie. Pri Jej zosnutí, na ceste zo zeme do nebies, pri Jej pochovaní bola aj jedna z mojich pramatiek - vdova, ktorej podľa poslednej vôle samotnej Presvätej Bohorodičky bolo zverené to čestné rúcho. Ona to rúcho u seba zbožne ochraňovala počas celého svojho života. Keď umierala, zverila toto rúcho do ochrany jednej dievčine zo svojho rodu, ktorej pod prisahou prikázala zachovávať v čistote nielen rúcho Presvätej Bohorodičky, no aj svoje vlastné panenstvo na počesť samotnej Bohorodičky. Táto dievčina taktiež vo veľkej úcte ochraňovala toto rúcho, a keď sa približoval čas jej odchodu do večnosti, takým istým spôsobom predala toto posvätné rúcho ďalšej čistej a čestnej dievčine zo svojho rodu. Takýmto spôsobom v priebehu mnohých rokov sa toto sväté rúcho, prechádzajúc od jednej dievčiny k ďalšej, dostalo i do mojich pokorných rúk. A keďže v mojom rode už nie je ďalej takej dievčiny, ktorej by som mohla zveriť toto tajomstvo, vyzožívala som to vám, aby ste vy vedeli, že toto čestné rúcho, ktoré ochraňujem v mojej izbe je príčinou všetkých tých zázrakov, čo sa dejú v mojom dome. Prosim vás, aby ste nikomu nehovorili o tomto tajomstve v Jeruzaleme alebo niekde inde, kam pôjdete".

Počujúc o rúchu Prečistej Bohorodičky, naplnili sa Galvin a Kandid úžasom a nevyssloviteľnou radosťou a so slzami sľubovali chrániť tajomstvo o rúchu. Potom veľmi prosili tú ženu, aby im dovoľila stráviť v modlitbe celú noc v tej izbe pri svätom rúchu. Ona im to samozrejme dovoľila.

Keď vošli do izby, zbadali archu stojacu na čestnom mieste, v ktorej sa nachádzalo sväté rúcho, uvideli taktiež dookola horiace lampady a pocítili silnú prenikavú vôňu. Potom, pokloniac sa, začali sa so slzami úprimne modliť k Bohu a Bohorodičke. Obaja dostali rovnakú myšlienku, aby sa tento drahocenný poklad dostal do hlavného mesta. Potom sa dohodli, zmerali archu na dĺžku, šírku a výšku a v svojej pamäti si uchovali presnú jej podobu, a taktiež z akého dreva bola vyrobená. Na svitaní zakončili svoje modlitby, vyšli z tejto svätyně a poďakovali tej žene za to, že mohli celú noc stráviť pri tomto čestnom rúchu. Rozdali ešte nachádzajúcim sa tam biednym nejaké potraviny a žena ich vypravila na cestu do Jeruzalema. Prisľúbili jej, že na spiatocnej ceste sa ešte zastavia, aby sa poklonili rúchu Presvätej Bohorodičky.

V Jeruzaleme sa poklonili životodárnemu Krížu a Hrobu Hospodina a navštívili všetky sväté miesta, ktoré sa nachádzali v blízkosti Jeruzalema. Vyhľadali tesára a dali mu vyhotoviť zo starého dreva archu, takú istú tvarom i rozmermi akú mala starenka. Po tom, ako bola archa hotová, kúpili pre ňu zlato tkanú prikrývku a vrátili sa svojou cestou k tej žene.

pokračovanie na str. 3

PRÍBEHY, KTORÉ NAPÍŠAL ŽIVOT

Tí naši duchovní, ktorí študovali v Grécku, veľmi s obľubou nám rozprávajú veľmi zaujímavé príbehy starších mníchov, starcov, ktoré im hovorili, alebo to čítali z kníh. Tieto príbehy, ktoré zažili za svojho života sú nám tiež na zamyslenie. Ide tu o skúsenosti, skúsených a zbožných mníchov, ktorí dokážu aj iné divy. U nás, na Slovensku, vyšli aj knihy, čo tieto príbehy opisali grécki duchovní a mnísi., *Starec Paisij, Prešov 1999, Ctihodný Siluan Atoský, Prešov 2005*. Sú tam opísané aj jednotlivé problémy a príbehy, ako im radili a čo im hovorili v rôznych životných problémoch. Je to chvályhodne a dobré, že to v Grécku zapísali, lebo tak majú veriaci dobré a poučné čítanie, ba po preklade tých kníh máme možnosť čítať to aj my na Slovensku. Ja, keď som to čítal a počúval, ako sa hovorili tieto príbehy, sám som porovnával, že čosi podobné sa dialo a deje aj u nás. Preto som sa rozhodol tieto naše príbehy, aspoň niektoré, opísať na čítanie a poučenie pre našich veriacich. Prv som si vyberal len tie naozaj zvláštne a podivuhodné, kde sa nám ľudský rozum pozastaví a nevieme si to všetko dobre vysvetliť. Išlo o tie, kde sa Pravoslávnej cirkvi, duchovným a veriacim u nás ubližovalo, zvlášť v roku 1968 a potom.

Začal som si všimnúť aj tých podivuhodných a zvláštnych, ktoré sa udiali pri výstavbe chrámov. Ja si pripomínam príklad obetavosti pravoslávnych veriacich v Koňuši, okr. Michalovce, kde sami pri poslednom zčítaní ľudu 46 pravoslávnych veriacich /v tom sú deti aj starci a chorí/ na filiálnej obci farnosti Choňkovec si postavili veľmi pekný pravoslávny chrám. Povedzte, nie je to na zamyslenie? Je. Alebo opíšem, ako my, pravoslávni veriaci v Michalovciach, sme začali budovať náš pravoslávny katedrálny chrám sv. Cyrila a Metoda a nebola nám ani poskytnutá pomoc, ako na farnosť, to preto lebo nechceli, aby sa tu pravoslávny chrám postavil pri biskupstve. A my sme mali iba 50.000 Sk, to nie preto, že som nebol dobrým gazdom, ale preto, že sme tesne predtým zbytočne vymaľovali dvakrát chrám, kde sme predtým slúžili bohoslužby. Prvá maľba nebola veľmi drahá vďaka tomu, že sme mali dobrých susedov pozemné stavby, montážnu správu a vďaka pravoslávny stavbárom Ing. Vasil'ovi Andrejovi /bulhar/ a iným, ktorí veľmi veľa pomohli za Pán Boh zaplať. Boli to dobrí veriaci a priatelia. A druhú maľbu, veľmi náročnú, sme už nemuseli prevádzať, lebo sme vedeli, že sa chýli k tomu, že chrám musíme odovzdať, ale boli aj takí, čo inak zmýšľali. Takže peniaze, čo sme mali, sa minuli na maľbu, stavbu lešenia, farbu a ostatné výdavky. Takže sme zostali bez financií. Ja, keď som s toľkými peniazmi, čo sme mali počul, koľko chcu za projekt, treba zakúpiť pozemok a stavať chrám, tak sa mi z toho krútila hlava. Takže som presvedčený dnes o tom, že keď tu v Michalovciach dnes stojí pravoslávny katedrálny chrám sv. Cyrila a Metoda, že je to veľký Boží zázrak, ktorý každý okolojdúci môže vidieť, veriaci či neveriaci. Pritom sme nechodili nikde zbierať peniaze, ani v našom meste, tak ako to robia iní, že už po niekoľkokrát na ten istý chrám boli u mňa vyberať a prosiť. Prosili sme, ale len u našich veriacich na farnosti. Isté je, že dali nám aj iní veriaci, je to pravda, ale len pri náhodnom stretnutí v meste, bez toho, aby sme prosili. Chrám mal hodnotu, keď sme ho dostávali vyše 8.mil.Sk, plus ku dnešku má vnútorné zariadenie, lavice skrine, ikonostas, oltáre.

Chrám sme stavali doslova, tak ako sa hovorí z ruky do úst. Najväčšiu sumu akú sme dostali od jedného veriaceho to bolo 10.000 Sk. Nepočítam rodinu, čo nám zakúpila 3 zvony. Budovali sme pravda aj svojpomocne. A stáli sa aj tu podivuhodné príbehy. Keď mi veriaci dali 10.000 Sk, hneď sme s kurátorom išli kúpiť železo -joklovinu na zábradlie schodov a korus - balkón. Ja som nikdy nemal dosť financií, lebo hneď som ich vydal na materiál a keď som kúpil železo, veriaci porezali na zábradlie, začali zvarovať. Poobede som išiel domov a cestou som zašiel k jednému dobrému pravoslávny veriacemu, podnikateľovi. On sa ma opýtal ako sa mám. Hovorím, - Dobre. Lebo sme práve kúpili a dovezli železo za 10.000 Sk. - A on hovorí, že kde mám doklad o zaplattení železa, aby som mu ho dal a on s bločkom odišiel a za chvíľu prišla jeho pokladnička a dala mi 10.000 Sk. A tak sme ráno išli zase s kurátorom na ďalšie železo - joklovinu a dovezli sme to do chrámu na Avii. A tak máme na schodoch zábradlie z oboch strán aj na korus - balkóne. Veriaci urobili všetko zdarma a svojpomocne.

Takže nielen v Grécku, ale aj u nás sa stávali a stávajú aj dnes veľmi zaujímavé príbehy, len si ich treba všimnúť a ich aj opísať pre budúce generácie, aby poznali a vedeli ako sme žili a budovali naše pravoslávne chrámy a ako nám pri tom Boh až neuveriteľne pomáhal. Toto nám neopíše nikto. To musíme opísať len my sami. Netreba sa báť, že budú aj takí, čo nebudú chcieť, aby sme to opisovali. Nakoniec toto nie sú len príbehy, ale aj naše novodobé pravoslávne dejiny.

prot. ThDr. Štefan Horkaj

ŽIVOTY SVÄTÝCH

SVÄTÝ PROROK ELIÁŠ

Starozákonný prorok Eliáš patrí medzi veľké osobnosti izraelského obdobia kráľov. Jeho slová a osudy sú zapísané v Prvej a Druhej knihe kráľov (1 Kr 17, 1 - 2 Kr 1, 18). Pochádzal z mestečka Tesbe v galaádskom kraji medzi riekami Jarmuk a Jabok. Žil v 9. stor. pred Christom v období panovania izraelských kráľov Achaba a Ochoziáša.

Achab sa stal izraelským kráľom v r. 874 pred Christom. Vzal si za ženu Jezabel, dcéru týrskeho kráľa Etbála.

Jezabel uctievala pohanských bohov Bála a Aštartu. Achab jej to nielen dovoľil, ale postavil Bálovi chrám s oltárom v Samarii a živil 450 Bálových kňazov - „prorokov“. Tiež nezasiahol, keď dala Jezabel pozabíjať prorokov pravého Boha - Jahveho.

Preto prišiel k Achabovi prorok Eliáš a oznámil mu Boží trest za modloslužbu: katastrofálne sucho. Prorok sa na Boží pokyn v prvom období sucha zdržiaval pri potoku Kerit. Jedlo (chlieb a mäso) mu prinášal krkavec a vodu pil z potoka. Keď potok vyschol, Boh ho poslal k istej vdove do Sarepty, aby ho živila. Keďže žena mala iba trocha múky a oleja, na Eliášovo slovo neubúdalo ani z múky ani z oleja až do čias, kým neprišiel úrodný dažď. Vdova mala syna, ktorý v čase Eliášovho pobytu ťažko ochorel a zomrel. Na Eliášovu modlitbu však chlapec ožil. Ku koncu obdobia sucha prišiel Eliáš ku kráľovi Achabovi a požiadal ho, aby zavolať na vrch Karmel 450 Bálových a 400 Aštartných prorokov. Malo tiež prísť čo najviac izraelského ľudu. Tam Eliáš kázal Bálovým kňazom pripraviť býčka na obeť, ale oheň nepodkladat. Nech vyzývajú svoje božstvo, aby zapálilo obeť. Keď na krik Bálových obetníkov oheň neprichádzal, Eliáš postavil oltár, pripravil obeť a všetko dal poliať vodou. Potom vyzval Jahveho, aby ukázal mimoriad-

ným spôsobom, že on je pravý Boh. Vtedy „spadol Pánov oheň a strávil obeť, drevo i kamene“. Keď to ľudia videli, verejne vyznali vieru v Jahveho. Vtedy dal Eliáš pozabíjať všetkých Bálových prorokov. Po tomto očistení Izraela od modloslužby prišiel výdatný dažď.

Kráľovná Jezabel, keď sa dozvedela o osude svojich chránencov a prisahala Eliášovi pomstu. Prorok utekal pred ňou až na vrch Horeb, kde kedysi Mojžiš dostal Božie prikázania - Desatoro. Odpoveďou na Eliášovu modlitbu bolo osobitné Božie zjavenie. Prišiel prudký vietor, po ňom zemetrasenie a po ňom oheň. Ale v žiadnom z týchto živlov nebol Boh. Až jemný vánok prezradil prorokovi Božiu blízkosť. Vtedy Boh kázal Eliášovi, aby sa vrátil, pomazal Hazaela za aramejského kráľa a vojvodu Jehua za kráľa Izraela a tiež, aby ustanovil za proroka a svojho nástupcu Elizeja. Eliáš šiel splniť Boží rozkaz. Koniec Eliášovho života je zahalený tajomstvom. Boh proroka Eliáša „vzal vo víchrici do neba“ (por. 2 Kr 2, 1. 11). Udalost' podrobnejšie opisuje druhá kapitola Druhej knihy kráľov. Ako sa idúcky /s Elizejom/ zhovárali, odrazu ich oddelil „ohnivý voz a ohnivý kone a Eliáš vystúpil vo víchrici do neba“ (2 Kr 2,11). Elizejovi ostal iba Eliášov plášť ako znak prorockého poslania. Sväté písmo nám dáva Eliáša za príklad. Eliáš, ktorý sa modlil. A modlitba je nám veľmi potrebná! Eliáš vo svojom čase splnil svoje poslanie a je nám povzbudením. Rovnako ako vernosť Abraháma k Božiemu hlasu, keď mal obetovať svojho jediného syna Izáka, je výzvou k opravdivému počúvaniu Božieho slova a splnenia vôle Božej.

Prijmeme teda príklad týchto veľkých vzorov, sv. proroka Eliáša a snažme sa, aby naša modlitba vychádzala zo srdca naplneného vierou.

o. Peter Bačovčin

ULOŽENIE RÚCHA PRESVÄTEJ BOHORODIČKY V BLACHERNE

Pokračovanie zo str.2.

Keď prišli k domu ženy, ukázali jej zlatom tkanú prikrývku, prosiac ju pokryť archu čestného rúcha Prečistej Bohorodičky. Opäť ju prosili stráviť celú noc v modlitbe pri tejto arche. Keď dostali povolenie, padli pred archou tvárou na zem a so slzami sa úprimne modlili k Presvätej Bohorodičke, aby im nebránila dotknúť sa archy s úmyslom vziať ju so sebou. Keď prišla polnoc a všetci už spali, so strachom vzali archu, vyniesli ju z domu a uložili do svojho voza. Na to miesto dali archu, ktorú dali vyrobiť v Jeruzaleme, položili ju presne na to isté miesto a prikryli ju zlatom tkanou prikrývkou a do svitanja tam zostali naďalej v modlitbe.

S príchodom nového dňa poďakovali sa tej zbožnej žene, rozlúčili sa s ňou, dali milodary chudobným a vybrali sa na cestu.

Pri návrate domov sa ponáhľali s nevysloviteľnou radosťou. Keď došli do Konštantínopola, spočiatku nikomu nehovorili o prinesenom rúchu Presvätej Bohorodičky, želajúc si ten drahocenný poklad ponechať u seba doma. Urobili si vo svojom dome veľký chrám na počesť svätých apoštolov Petra a Marka, postavili v ňom (nie na odkrytom, no utajenom mieste) archu so svätým rúchom. No keď si uvedomili, že rúcho Bohorodičky nemôžu utajiť, pre zázraky, ktoré sa od neho diali, vtedy sa vybrali k imperátorovi Levovi Veľkému a taktiež ku konštantínopolskému patriarchovi Genadiovi a všetko im vyrozprávali.

Všetci sa s ohromnou radosťou pobrali do domu Galvina a Kandida do ich malého chrámu. Tu, odkrýjúc tú čestnú archu, uvideli v nej sväté rúcho Presvätej Bohorodičky a s bážňou sa k nej priložili a bozkali ju ústami i srdcom. Po tom, vezmúc ju odtiaľto, preniesli ju s veľkou slávou a so všetkým národom do Blachernského chrámu Presvätej Bohorodičky (časť Konštantínopola) kde ho položili do archy vyzdobenej zlatom, striebrom a drahocennými kameňmi. V tejto arche sa nachádzalo nie len rúcho, ale aj omofoar a časť Jej opasku.

Ako sa dostalo sväté rúcho Presvätej Bohorodičky do Konštantínopolu už bolo povedané, ešte zostáva povedať, pri akej príležitosti vznikol samotný sviatok Položenia rúcha Presvätej Bohorodičky.

Nie raz pri vpádoch nepriateľov Presvätá Bohorodička zachránila mesto Konštantínopol, ktorému darovala Svoje sväté rúcho. Tak sa stalo počas obliehania mesta Avarmi v r. 626, Peržanmi v r. 677, Arabmi v r. 717. Obzvlášť významnými boli pre nás udalosti v r. 860, úzko spojené s históriou Ruskej cirkvi.

18. júna 860 ruská flotila kniežata Askolda, v zostave viac ako s 200 loďami, spustošila brehy Čierneho mora a Bosporu, vošla do zálivu Zlatý Roh a ohrozovala Konštantínopol. Imperátor Michal III. (842-867) zanechal výpravu na Avarov a vrátil sa do hlavného mesta. Celú noc sa modlil v Blachernskom chráme Presvätej Bohorodičky.

Svätý patriarcha Fótijs sa s kázňou obrátil k pastve, prizývajúc slzami pokánia zmyť hriechy a v srdečnej modlitbe prosil o pomoc Presvätú Bohorodičku. Nebezpečenstvo narastalo každou hodinou. „Mesto len len, že nebolo pozdvižené na kópie“ (tak sa vtedy hovorilo, keď bolo mesto vzaté útokom) – hovorí vo svojej druhej kázni patriarcha Fótijs. V tejto situácii bolo potrebné zachrániť cirkevné svätynie, a predovšetkým sväté rúcho Bohorodičky, ktoré sa chránilo v Blachernskom chráme neďaleko od brehu zálivu. Po odslúžení molebny celým národom, vzali rúcho Presvätej Bohorodičky a obišli s ním (litánia, procesia) okolo mestských hradieb. S modlitbou ponorili časť rúcha do vôd Bosporu a preniesli do centra Carrihradu – do chrámu Svätej Sofie. Božia Matka Svojou blahodaťou pokryla a zmiernila bojovnosť ruských vojakov. Keď uzavreli čestné prímerie, knieža Askold odvolal obliehanie Konštantínopolu. 25 júna začali ruské vojská odchádzať, odnášajúc so sebou veľké výkupné. Týždeň na to, 2. júla, slávnostne vrátili zázračné rúcho Bohorodičky na jej miesto, do archy Blachernského chrámu.

Na pamiatku týchto udalostí bolo ustanovené svätým patriarchom Fótiom každoročné oslavovanie Položenia rúcha Presvätej Bohorodičky na 2. júla.

Mgr. Peter Bzik

SILA VIERY

Ako ľahko dnes z našich úst padajú vyhlásenia VERÍM, či NEVERÍM V BOHA. Skúsili sme sa zamyslieť nad našou vierou? Čo znamená VIERA v našom živote? Ako prežívame svoju vieru?

Či neohraničujeme svoju vieru do návštevy chrámu z času na čas, lebo už samo naše podvedomie nám hovorí, že tak je to správne a tak by to malo byť? Možno sme na tom trochu lepšie. Postíme sa, pomodlíme sa? Alebo prežívame vieru skutočnú, živú, ktorá naplní náš život, každý jeho okamih? Takú vieru, o ktorej hovorí Hospodin Isus Christos., vieru mocnú, ktorá prenáša hory, vieru, ktorá robí zázraky – vieru, ktorá dokáže urobiť najväčší zázrak, a to obrátenie srdca? Vieru, ktorá naplní Božou prítomnosťou a Božou láskou toho, ktorý verí a priťahuje hľadajúce srdcia, ktoré sa ocitli v blízkosti tak žijúceho človeka.

Silu viery, sme okúsili mnohí, aj keď ľudia slabí a malej viery. Neraz sme sa presvedčili, že to nie sú iba prázdne slová, keď sme sa obrátili k Hospodu Bohu, ako deti k svojmu Otcovi. Veď každý deň nám Milostivý Hospodin Boh prejavuje Svoju prítomnosť, Svoju lásku a mnohí z nás sme v nečakanej, ťažkej, či nebezpečnej situácii pocítili mocnú Božiu pravicu, keď sme sa s vierou obrátili na Hospodina.

A o takej VIERE., VIERE ŽIVEJ, MOCNEJ, VIERE, KTORÁ ROBI ZÁZRAKY rozpráva aj tento životný príbeh jedného kresťana.

Detstvo Ivana Romaščenka bolo veľmi ťažké. Keď mal sedem rokov, zomrela mu matka na týfus. Čoskoro na to začala I. svetová vojna a mladý chlapec musel ťažko pracovať pri ťažbe dreva, kameňa.

Neskôr sa začal učiť za obuvníka. Po revolúcii ukončil večernú školu a stal sa pisárom, neskôr vedúcim pošty. Ale stále bol silne veriacim človekom.

Začala vojna. Ivana kvôli slabému zdraviu do armády nevzali. V januári 1942 sovietske vojská oslobodili ich dedinu. A vtedy ktosi anonymne udal Ivana zo spolupráce s fašistami. Zatkli ho. Viac ako dva roky ho vyšetrovali. Nakoniec Ivana Romaščenka bez akýchkoľvek usvedčujúcich dôkazov odsúdili na desať rokov v lágre.

Aj v zajatí žil Ivan ako pravoslávny kresťan., modlil sa, dodržiaval pôstu. Spoluväzňom rozprával

bolo veľmi chladno, no pred koncom prvého dňa mu začalo mu byť teplejšie, neskôr ešte teplejšie a tretí deň mu bolo už horúco. Teplo vychádzalo akoby z jeho vnútra. Táto udalosť sa dotkla všetkých, tak mu dali pokoj. Náčelník lágra na Paschu Hospodinovu po tejto udalosti všetkým zmiernil roboty a Ivanovi Romaščenkovi na Paschu, dokonca aj na ostatné cirkevné sviatky dal voľno.

Prišiel čas, keď sa zmenilo vedenie lágra a na miesto náčelníka prišiel človek veľmi surový, bez srdca. Opäť prišla Pascha Christova. Hoci v ten deň žiadnu robotu v lágri nemali, náčelník na poslednú chvíľu prikázal všetkých poslať do lesa rúbať drevo.

Ivan Romaščenko znova odmietol robiť v tento veľký, svetlý Sviatok. Informovali o tom náčelníka, ktorý hneď prikázal nahuckať na neho psy, ktoré už neraz dotrhali človeka na kúsky. Rozzúrené psy sa vyrútili na Ivana. Všetci zmeraveli. Ivan sa prežehnal, prežehnal na štyri strany okolo seba a začal sa modliť. „Žij v pomoci Najvyššieho ... Kto žije v pomoci Najvyššieho“, hovoril Ivan slova 90-ého žalmu. Rozzúrené psy, keď pribehli k Ivanovi, zrazu akoby narazili na neviditeľnú stenu. Zastali, brechali, zavýjali. Najprv zúrivo, potom tichšie, pokojnejšie a nakoniec sa začali váľať po zemi a zaspali.

„Verný je Boh vo svojich prisľúbeniach, a mocný vo svojich skutkoch“. A o tom svedčí aj príbeh Ivana Romaščenka.

Ivan sa v r. 1952 vrátil z lágra domov, k rodine. Žil ešte desať rokov, keď 14. septembra 1962 odovzdal svoj čestný život Bohu, v ktorého tak mocne veril, a Ktorý neopustil svojho služobníka, ktorý s vierou volal k Nemu.

pripísal Dušan Tomko, diakon

o svätých, o histórii Cirkvi, z pamäti vedel mnoho modlitieb a žalmov.

Raz, v deň Paschy odmietol ísť na roboty, za čo ho odsúdili do kamennej šachty. Tu mohol človek iba stáť. Toho, kto „dostal“ kamennú šachtu tam hádzali bez vrchných siat, čo pri teplote -30°C, -35°C bolo rozsudkom smrti. Nechali ho tam tri dni.

Keď prišli po jeho telo, skameneli od prekvapenia. Väzeň bol pokrytý ľadom, ale živý. Dozorca sa zľakol a utiekol. O chvíľu sa zbehli aj ostatní, aby videli tento zázrak.

Ivana previezli do nemocnice, kde ho hneď začali vypočúvať, ako mohol prežiť, čo doteraz nikto neprežil. Ivan začal hovoriť, že celé tri dni nespál, ale sa bez prestania modlil s Hospodu Bohu. Zo začiatku mu

Z PRAVOSLÁVNEHO SVETA

Návštava metropolitú Lavra v Rusku a Ukrajine

Po veľkých dňoch, nazývaných tiež „druhou Paschou“, v živote Ruskej Cirkvi, kedy na sviatok Voznesenia Hospodina (17. máj t.r.) došlo v Chráme Christa Spasiteľa v Moskve k zjednoteniu Ruskej Pravoslávnej Cirkvi v Zahraničí s materským Moskovským Patriarchátom, predstaviteľ Ruskej cirkvi v Zahraničí, metropolita Lavr navštívil mnohé sväté miesta v Rusku, kde spoločnou modlitbou a slávením Eucharistie potvrdzoval znovu - po 90-tich rokoch, vytvorenú jednotu s Ruskou Pravoslávnu Cirkvou.

V dňoch 23. – 28. mája 2007 metropolita Lavr prijal pozvanie metropolitú Kyjevského a Ukrajiny – Vladimíra, a navštívil eparchie a monastiere Ukrajinskej Pravoslávnej Cirkvi. V doprovide členov Posvätej Synody Ukrajinskej Pravoslávnej Cirkvi, metropolita Lavr navštívil najznámejšie monastiere /Pantelejmonovský, Sväto-Trojický, Pokrovský a Uspenskú Počajevskú Lavru/, kde sa oboznámil s ich históriou a pomodlil sa pri moščach svätých a čudotvorných ikonách.

V doprovide členov Posvätej Synody Ukrajinskej Pravoslávnej Cirkvi, metropolita Lavr navštívil najznámejšie monastiere /Pantelejmonovský, Sväto-Trojický, Pokrovský a Uspenskú Počajevskú Lavru/, kde sa oboznámil s ich históriou a pomodlil sa pri moščach svätých a čudotvorných ikonách.

SRBSKÝ PATRIACHA PAVLE SI PRIPOMÍNA 50. VÝROČIE ARCHIJEREJSKEJ CHIROTÓNIE

Dňa 29. mája sa srbský patriarcha Pavle dožil 50. výročia svojej archijerejskej chirotonie.

Narodil sa 11. septembra 1914 v dedine Kučanci, ktorá je v súčasnosti na teritóriu Chorvátska. V roku 1946 bol chirotonizovaný na jero diakona a v roku 1957 prijal chirotoniu na jeromonacha. V tom istom roku mu bola udelená hodnosť archimandritu. 29. mája 1957 bol v katedrálnom chráme v Belehrade zvolený za biskupa Raško-Prizrenského.

V roku 1990 bol zvolený ako 44 predstaviteľ Srbskej pravoslávnej cirkvi. **Na mnohaja leta!**

Sviatok Sv. Nikolaja, Čudotvorcu v Talianskom Bary

V dňoch 21.- 22. mája 2007 sa talianske mesto Bary, kde sú uložené sv. mošči (ostatky) svätiteľa a čudotvorcu Nikolaja stalo potvrdením toho, že Pravoslávie je rozšírené po celej zemi. Miestni pravoslávni spolu so 4 tisícmi pútnikov z celého sveta oslávili sviatok Prenesenia mošči sv. Nikolaja z Mir Likijnych do mesta Bary. V samotný deň sviatku, 22. mája bola slávená Eucharistia v krypte katedrály

San Nicolas na sv. ostatkoch Čudotvorcu sv. Nikolaja za účasti saranského arcibiskupa Varsonofija, veľkého množstva duchovenstva a veriacich, ktorí prijali Sv. Tajinu Tela a Krvi Christa.

ZO ŽIVOTA EPARCHIE**Oslavy Svätých Cyrila a Metoda
a Sv. Kniežaťa Rastislava v Michalovciach**

V katedrálnom chráme sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach 5. júla bola oslava sviatku sv. Cyrila a Metoda a sv. Rastislava, kniežaťa veľkomoravského, na ktorej sa zúčastnili takmer všetci duchovní z Michalovskej eparchie a aj pekný počet veriacich. Sv. liturgiu slúžil správca Michalovskej eparchie prot. Bohuslav Senič, správca farnosti v Sobranciach s vedením eparchie a arcidekanmi. Spieval chór s Košíc aj s veriacimi.

Po sv. liturgii bola akadémia, profesor PBF PU Ján Šafin PhD., duchovný v Michalovciach, kázal o sv. Cyrilovi a Metodovi a odborný asistent PBF PU Václav Ježek, správca farnosti v Markoviach, okres Michalovce, o sv. Rastislavovi, kniežati veľkomoravskom, ktorého pravoslávna Cirkev na Slovensku vyhlásila za svätého v roku 1994. Sám sv. Rastislav písal do Carigradu, že tu prichádzajú rôzne misie, ktoré nás rôzne učia. Preto žiadal biskupa a učiteľa, aby naučili kresťanstvo také, čo prináša radosť a porozumenie veriacim. Rastislav trpel za vieru, bol väznený v Nemecku, oslepili ho a umučili. Zodpovední sú za to všetci, ktorí dovolili toto s Rastislavom urobiť, ako aj vyhnat' žiakov sv. Cyrila a Metoda z Veľkej Moravy. Aj dnešná doba volá po tom, aby sme prinášali kresťanstvo, ktoré prináša radosť a porozumenie.

Potom vystúpil pravoslávny chór z Košíc a Byzant z Michaloviec. Na záver nasledovalo myrovanie veriacich a veľmi príjemné občerstvenie - agapé pri chráme pre veriacich, pre duchovných a ich manželky v zasadačke Eparchiálnej rady. Vďaka patrí všetkým, ktorí túto oslavu zorganizovali a pripravili veľmi príjemné a chutné občerstvenie.

Veličajem vas Kirile i Metodije...

ThDr. Štefan Horkaj

Prvá Svätá Spoveď v Zemplínskej Širokej

Štvrtú nedeľu po Sv. Päťdesiatnici, dňa 24. júna tohto roku, na ktorú pripadol i sviatok Narodenia sv. Jána Krsťiteľa, pravoslávne deti v Zemplínskej Širokej pristúpili s pokorou k prvej sv. spovedi, aby vyznali pred Bohom svoje morálne poklesky a mohli tak dôstojne prijať osláveného a živého Spasiteľa do svojho srdca.

Duchovný rast kresťana nie je možný bez pokánia a činiť pokánie znamená odvrátiť sa od hriechu a mať správny vzťah k Bohu. Pokánie je teda duchovná kúpeľ, v ktorej sa ľudská duša očisťuje od všetkých nerestí a stáva sa schopnou nového života.

Už deti, ktoré si začínajú uvedomovať, čo je dobré a čo zlé, si postupne s pribúdajúcimi rokmi začínajú uvedomovať zodpovednosť za svoje konanie a je potrebné zaúčať ich, aby si osvojili sladké plody pokánia. Toto je úlohou duchovného, aby ich cez katechetizáciu pripravil poznať katechizmus, biblické dejiny, Božie prikázania, čo je hriech, pokánie, aké je Božie milosrdstvo a láska k hriešnikom, čo činia pokánie.

Na Sv. Liturgii, ktorá je najhlbším vyjadrením života Cirkvi, deti s bážňou a vierou prijali životodárny pokrm Tela a Krvi Christovej na posvätenie tela a duše.

Nech Otec nebeský zehná a chráni tieto deti v ich ďalšom dospievaní, aby sa z nich stali zbožné a verné diatky našej Pravoslávnej Cirkvi na mnohaja i blahaja lita.

o. Nadzam, duchovný správca

BLAHOŽELÁME

V mesiaci jún sa krásneho životného jubilea, 60. rokov, dožil **prot. Mgr. Ján Rusín**. Otec Ján sa narodil 12. júna 1947 v Ruskom Kazimíri. Teologické štúdium na Bohosloveckej fakulte v Prešove ukončil v roku 1969. Odchádza na doktorandské štúdium na Teologický inštitút v Bukurešti, ktoré ukončil v r. 1973. Kňazské svätenia prijal z rúk Jeho Blaženosti Nikolaja, arcibiskupa prešovského v r. 1982. Pôsobil na poste riaditeľa Účelového Zariadenia Metropolitnej rady Pravoslávnej Cirkvi v Československu – PETRA v Prešove. V rokoch 1984-86 pôsobil ako odborný asistent na Pravoslávnej Bohosloveckej fakulte v Prešove. V januári 1991 bol menovaný za správcu PCO Strážske. Od r. 1996 pôsobí ako riaditeľ Domu sociálnej pomoci pre deti a mládež vo Vranove nad Topľou. Od r. 2001 je správcou PCO Jovsa.

Nášmu jubilantovi touto cestou prajeme veľa Božej blahodate, pevné zdravie, silu a odhodlanie pre požehnanú prácu vo vinici Hospodinovej.

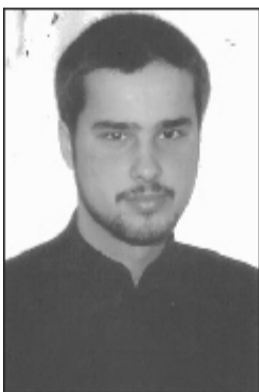

Dňa 11. júna sa krásneho jubilea, 35 rokov, dožíva duchovný otec **Mgr. Sergej Barilik**. Otec Sergej pochádza z Bardejova. Narodil sa 11. júna 1972. Teologické vzdelanie získal v r. 1997 na Pravoslávnej Bohosloveckej fakulte v Prešove. V novembri 1994 bol Jeho Preosvietenosťou Jánom, biskupom michalovským, vysvätený

na diakona a v septembri 1995 na kňaza. Bol ustanovený ako správca PCO Pozdišovce, kde pôsobí do dnes.

Aktívne sa venuje ikonopiseckej práci a ním napísané ikony zdobia mnohé naše chrámy.

Touto cestou mu vyprosujeme u Hospodina Boha veľa zdravia, lásky, pokoja z nebies v blahodati Božej.

Dňa 21. júla 2007 si pripomína duchovný otec **Mgr. Marián Čičvák** 5. výročie kňazského svätenia.

Otec Marián sa narodil 4. mája 1978 v Snine. Po ukončení strednej školy nastupuje na teologické štúdium na Pravoslávnej Bohosloveckej fakulte Prešovskej Univerzity v Prešove, ktoré ukončil v r. 2001.

V r. 2001 bol preosvieteným vladykom Jánom vysvätený na diakona a v júli 2002 prijal chirotoniu na kňaza. Bol ustanovený ako správca PCO Úbrež, kde pôsobí doteraz.

Prajeme mu pevné zdravie, šťastie, lásku, pokoj z hora a každodenný zápal do ďalšej práce na vinici Hospodinovej.

Na mnohaja i blahaja lita!

ZO ŽIVOTA EPARCHIE**Ekumenická oslava sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach**

V predvečer sviatku sv. Cyrila a Metoda 4. júla o 19.00 hod. sa v Kultúrnom stredisku v Michalovciach uskutočnili ekumenické bohoslužby všetkých cirkví žijúcich v meste Michalovce. Pred touto ekumenickou oslavou primátor mesta Viliam Zahorčák prijal všetkých duchovných na Mestskom úrade, kde im poďakoval za prácu, ktorú robia medzi svojimi veriacimi, občanmi mesta Michalovce.

Tohto roku ekumenické bohoslužby viedla rímskokatolícka cirkev, farnosť - saleziánov, spieval ich zbor a ich duchovný aj kázal o sv. Cyrilovi a Metodovi a o ich významnej misii pre Slovanov a aj pre naše Slovensko. Na záver ekumenických bohoslužieb sa prihovril aj primátor mesta a poďakoval všetkým prítomným za účasť na týchto ekumenických bohoslužbách, predstaviteľom mesta, poslancom, duchovným a veriacim.

Sv. Cyril a Metod orodujúte za nás hriešnych.

ThDr. Štefan Horkaj

Prvá sv. spoveď v Michalovciach

V nedeľu dňa 10. júna v Michalovciach v katedrálnom chráme sv. Cyrila a Metoda za pekného počasia bola slávnosť prvej sv. spovedi našich deti. K prijatiu sv. tajiny pokánia sme pripravovali deti, aby

spoznávali a naučili sa, aký veľký význam majú sv. tajiny, ktoré ustanovil Isus Christos, a cez ktoré sa nám hriešnym ľuďom práve v tejto sv. tajiny spovedi-pokánia sa dáva veľká Božia milosť, ale len keď sa naučíme pristupovať k Bohu ako pristúpil Márnotratný syn k svojmu otcovi a ako sa zmenil mytník Zachej, keď navštívil jeho dom Isus Christos. Každému koho oklamal štvornásobne vrátil a polovicu majetku rozdal biednym a chudobným.

Daj nám Bože veľa múdrosti a trpezlivosti pri výchove našich deti. Deťom zdravie a šťastie, ale aj rodičom, krstným rodičom, starým rodičom a všetkým nám. Na mnohaja i blahaja lita!

Prot. ThDr. Štefan Horkaj

PROMÓCIE NA PBF PU

Dňa 28. júna 2007, za zvukov fanfár, nastúpilo 80 absolventov a doktorandov, akademických hodnostárov PBF PU, predstaviteľov iných fakúlt PU na čele s metropolitom Krištofom a rektorom PU prof. PhDr. Františkom Mihinom za účasti rodičov a blízkych v sále Čierneho orla v Prešove na slávnostnú promóciu. Táto slávnosť začala hymnou Slovenskej republiky a modlitbou Carju nebesnyj. Prítomných privítal ThDr. Štefan Pružinský, PhD., prodekan pre vedu, doktorandské štúdium a zahraničné vzťahy. Slávnosť otvoril dekan PBF PU v Prešove prof. ThDr. Peter Kormanik, PhD a predstavil rektorovi univerzity absolventov a doktorandov. Ten, podľa starých tradícií dal pokyn, aby boli promovani a odovzdali im diplomy o ukončení štúdia na PBF PU v Prešove v odbore *pravoslávna teológia - kňaz, pravoslávna teológia - učiteľ náboženstva a etiky a sociálna práca*, ktoré im odovzdal profesor Ján Zozulák, PhD. Všetko to prebiehalo za lahodného bohoslužobného spevu.

V závere, v mene Posvätnej synody absolventom prihovril arcibiskup prešovský Ján a pozdravil absolventov a doktorandov v mene Posvätnej synody a poprial im veľa veľa zdravia a úspechov v živote. Za absolventov sa poďakovala za všetko, čo im PBF PU dala - učiteľom, ale aj svojim rodičom, absolventka, Mgr. Pasterová.

Akademická slávnosť, promócie absolventov a doktorandov na PBF PU v Prešove sa ukončila za zvukov fanfár a modlitbou Dostojno jest. Všetkým prajeme aj my veľa úspechov, šťastia a zdravia do ďalšieho života.

Prot. ThDr. Štefan Horkaj